

Ето, братя сърби, тия пѣсни се срѣщатъ въ „Додатъкъ“-тъ на Вука.

Тия пѣсни сѫ български пѣсни, а за такива ги е призналъ и Вукъ, който най-добрѣ отъ всичкитѣ сърби е познавалъ, и сърбскиятъ езикъ, и особенностите на тоя езикъ. Тия пѣсни сѫ събрани изъ Македония и то изъ Разлошко. Въ тия пѣсни Вукъ, какъ е можалъ да схване произнасанието на отдѣлните звукове, по погрѣшка, той е допустнялъ, че и нашиятъ езикъ има сърбските звукове Ѳ и Ѣ, то затова печати: девојчи, маја, браћа, широји, дућаџи; Ѣерђеф, мајујата, Ѣурђефден, Ѣаче; нъ при всичко той пакъ не се усъмнилъ да признае тоя езикъ за български езикъ. Азъ, който познавамъ (позволете ми да кажѫ това) повече нѣщо особенностите на нашиятъ езикъ, казвамъ ви и ви увѣрявамъ, че тия звукове Ѳ и Ѣ нѣма въ насъ, нъ има други, които наистина сѫ близо до звуковете Ѳ и Ѣ, нъ съставляватъ друго нѣщо. Така, дѣто вие казвате: пруће, глишће, лишће — ние казваме пржкье, глискье, лискье, както и въ горните примѣри: девойкы, макѧ, бракѧ и пр.; а кждѣто казвате Ѣорђи, међу, Ѣерђеф, Ѣавол, мађија, Ѣаче, тамо ние казваме: гьоргъи, мегъу, гъргъефъ, гъаволь, магъия, гъаче и пр. Ния не можемъ да произнесемъ вашите Ѳ и Ѣ никога и по никакъвъ начинъ, така, както го произнаса единъ бошњакъ или херцеговецъ или хърватинъ.

И знаете ли какво значение вия давате, па и да дохте на тия два гласа? Помните ли, когато Ястребовъ бѣ събрали пѣсни изъ Дебѣрско и бѣше допустнжалъ (умишленно или по погрѣшка и той, както Караджица) въ това нарѣчие тия два гласа Ѳ и Ѣ —помните ли какво писахѫ вашите учени мажже? Само отъ тия два гласа, които (позволете ми и това да кажѫ) не сѫществуватъ и въ самите источни сърбски говори и които не могатъ да произнесатъ правилно и самите ваши сърби отъ источниките краеве — казвамъ само отъ тия два гласа г. Новаковичъ и г. Л. Стояновичъ се силѣхѫ да направятъ македонското население сърбско. Archiv fur Slavische Philologie кн. XIII, XIV се печататъ такива приказки: „Си имало еден чоек многу сиромаф-